Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (piata komora)

z 28. júla 2016*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Práva duševného vlastníctva — Smernica 2004/48/ES — Článok 14 — Trovy konania — Výdavky na advokáta — Paušálna náhrada — Maximálne sumy — Výdavky na technického poradcu — Náhrada — Podmienka pochybenia účastníka, ktorý nemal vo veci úspech“

Vo veci C-57/15,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Hof van beroep te Antwerpen (Odvolací súd Antverpy, Belgicko) z 26. januára 2015 a doručený Súdnemu dvoru 9. februára 2015, ktorý súvisí s konaním:

United Video Properties Inc.

proti

Telenet NV,

SÚDNY DVOR (piata komora),

v zložení: predseda piatej komory J. L. da Cruz Vilaça, sudcovia F. Biltgen, A. Borg Barthet, E. Levits a M. Berger (spravodajkyňa),

generálny advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

tajomník: V. Tourrès, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 14. januára 2016,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— United Video Properties Inc., v zastúpení: B. Vandermeulen, avocat, a D. Op de Beeck, advocaat,

— Telenet NV, v zastúpení: S. Debaene, advocaat, a H. Haouideg, avocat,

— belgická vláda, v zastúpení: J.-C. Halleux a J. Van Holm, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci E. Jacubowitz, avocat,

— holandská vláda, v zastúpení: M. Bulterman a M. de Ree, splnomocnené zástupkyne,

— poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,

* Jazyk konania: holandčina.

— Európska komisia, v zastúpení: F. Wilman, splnomocnený zástupca,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 5. apríla 2016,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 14 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva (Ú. v. EÚ L 157, 2004, s. 45; Mim. vyd. 17/002, s. 32).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou United Video Properties Inc. a spoločnosťou Telenet NV, ktorý sa týka náhrady trov konania, ktoré má táto spoločnosť nahradiť spoločnosti Telenet po tom, čo vzala späť odvolanie vo veci patentov, ktoré proti nej podala.

Právny rámec

Právo Únie

3 Odôvodnenia 10, 17 a 26 smernice 2004/48 znejú takto:

„(10) Cieľom tejto smernice je priblížiť právne poriadky [členských štátov] tak, aby zabezpečovali vysokú, rovnocennú a jednotnú úroveň ochrany na vnútornom trhu.

…

(17) Opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy ustanovené v tejto smernici by sa mali stanoviť v každom prípade takým spôsobom, aby patrične zohľadňovali špecifické charakteristiky daného prípadu vrátane konkrétnych znakov každého práva duševného vlastníctva a ak je to potrebné, úmyselnú alebo neúmyselnú povahu porušenia.

…

(26) Na účely náhrady ujmy spôsobenej v dôsledku porušenia spáchaného porušovateľom, ktorý sa zapojil do činnosti vedome alebo s dostatočným[i] dôvodmi nato, aby vedel, že by to spôsobilo takú škodu, by výška náhrady ujmy poskytnutá držiteľovi práv mala zohľadňovať všetky náležité aspekty, ako napríklad stratu príjmu spôsobenú držiteľovi alebo nekalé zisky porušovateľa, prípadne akúkoľvek morálnu [nemajetkovú – *neoficiálny preklad*] ujmu spôsobenú vlastníkovi práv. … Cieľom nie je zaviesť povinnosť ustanoviť povinný náhradu škody ako trestu [stanoviť povinnú sankčnú náhradu škody – *neoficiálny preklad*], ale poskytnúť náhradu založenú na objektívnom kritériu a zohľadniť pri tom výdavky, ktoré znáša vlastník práv, ako napríklad náklady spojené s identifikáciou a výskumom [prešetrovaním – *neoficiálny preklad*].“

4 Článok 3 tejto smernice, nazvaný „Všeobecná povinnosť“, stanovuje:

„1. Členské štáty stanovia opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy potrebné na zabezpečenie vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva, ktorých sa týka táto smernica. Tieto opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy musia byť spravodlivé a nestranné a nesmú byť zbytočne zložité alebo nákladné alebo mať za následok príliš dlhé lehoty alebo neoprávnené prieťahy.

2. Tieto opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy musia byť účinné, primerané a odradzujúce a musia sa uplatňovať takým spôsobom, aby sa predišlo vytváraniu prekážok zákonného obchodu a musia stanovovať záruky proti ich zneužívaniu.“

5 Podľa článku 13 uvedenej smernice, nazvaného „Náhrada ujmy“:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby príslušné súdne orgány na návrh poškodenej strany nariadili porušovateľovi, ktorý sa zapojil do činnosti spojenej s porušovaním nevedome [vedome – *neoficiálny preklad*], alebo s dostatočným[i] dôvodmi preto, aby o tom vedel, zaplatiť vlastníkovi práv náhradu ujmy úmernú skutočnej ujme, ktorú utrpel v dôsledku porušenia.

…

2. Ak sa porušovateľ nevedome, alebo s dostatočným[i] dôvodmi preto [bez dostatočných dôvodov na to – *neoficiálny preklad*], aby o tom vedel, zúčastňuje na činnosti spojenej s porušovaním, členské štáty môžu stanoviť, že súdne orgány môžu nariadiť vymáhanie ziskov alebo zaplatenie náhrady ujmy, ktoré môže byť vopred stanovené.“

6 Článok 14 smernice 2004/48 s názvom „Trovy konania“ stanovuje:

„Členské štáty zabezpečia, aby dostatočné [opodstatnené – *neoficiálny preklad*] a primerané trovy konania a iné výdavky, ktoré vynaložila úspešná strana, vo všeobecnosti znášala neúspešná strana, pokiaľ to umožňuje spravodlivosť [pokiaľ to neodporuje spravodlivosti – *neoficiálny preklad*].“

Belgické právo

7 Na základe článku 827 ods. 1 Gerechtelijk Wetboek (Súdny poriadok), je s každým späťvzatím spojená povinnosť nahradiť vzniknuté trovy konania, ktoré musí nahradiť účastník konania, ktorý vzal návrh späť.

8 Článok 1017 ods. 1 tohto poriadku stanovuje:

„… v každom konečnom rozsudku, aj v rozsudku vydanom z úradnej moci, sa účastníkovi, ktorý nemal vo veci úspech, uloží povinnosť nahradiť trovy konania…“

9 Podľa článku 1018 Súdneho poriadku:

„Trovy zahŕňajú:

…

6° náhradu trov konania stanovenú v článku 1022 Súdneho poriadku;

…“

10 Článok 1022 uvedeného poriadku stanovuje:

„Náhrada trov konania zahŕňa aj paušálny príspevok na odmenu a náklady právneho zástupcu úspešnej strany.

Kráľ určí nariadením, prerokovaným s ministerskou radou, základnú, minimálnu a maximálnu sumu náhrady trov konania, pričom zohľadní predovšetkým povahu a význam sporu.

Na návrh jedného z účastníkov konania môže [sudca] osobitne odôvodneným rozhodnutím znížiť alebo zvýšiť náhradu trov, pričom nemôže prekročiť maximálnu a minimálnu sumu stanovenú kráľom. …

Žiadnemu účastníkovi konania nemožno uložiť povinnosť zaplatiť náhradu trov právneho zastúpenia druhého účastníka konania advokátom, ktorá je vyššia ako náhrada trov konania.“

11 Kráľovské nariadenie z 26. októbra 2007, ktorým sa stanovujú sadzby náhrad trov konania uvedené v článku 1022 Súdneho poriadku a stanovuje sa dátum začiatku účinnosti článkov 1 až 13 zákona z 21. apríla 2007 o náhrade odmien a výdavkov spojených s právnym zastupovaním advokátom (arrêté royal du 26 octobre 2007, fixant le tarif des indemnités de procédure visées à l'article 1022 du code judiciaire et fixant la date d'entrée en vigueur des articles 1er à 13 de la loi du 21 avril 2007 relative à la répétibilité des honoraires et frais d'avocat) (*Belgisch Staatsblad* z 9. novembra 2007, s. 56834), definuje základnú, minimálnu a maximálnu sumu náhrady trov konania, uvedenej v článku 1022 súdneho poriadku. Článok 2 tohto kráľovského nariadenia stanovuje pre žaloby týkajúce sa návrhov, ktorých predmet možno vyčísliť v peniazoch, rozsah náhrady trov konania od 75 eur, čo je minimálna suma, uplatniteľná na žaloby, ktorých predmet sa vyčísluje na 250 eur, až do 30 000 eur, čo je maximálna suma, ktorá sa uplatňuje na žaloby, ktorých predmet ocenený v peniazoch presahuje 1 000 000,01 eura.

12 Okrem toho, pokiaľ ide o žaloby, ktorých predmet nemožno vyčísliť v peniazoch, článok 3 kráľovského nariadenia z 26. októbra 2007 stanovuje základnú sumu na 1 200 eur, minimálnu sumu na 75 eur a maximálnu sumu na 10 000 eur.

13 Nakoniec článok 8 kráľovského nariadenia z 26. októbra 2007 stanovuje, že základná, minimálna a maximálna suma náhrady trov konania sú prepojené s indexom spotrebiteľských cien, pričom v prípade nárastu alebo poklesu indexu o viac ako 10 bodov sa sumy uvedené v článkoch 2 a 3 tohto nariadenia zvýšia alebo znížia o 10 percent.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

14 United Video Properties, ktorá bola majiteľkou patentu, podala v Belgicku proti spoločnosti Telenet žalobu, ktorá v podstate smerovala k určeniu porušenia jej práva na uvedený patent zo strany spoločnosti Telenet, a uloženia spoločnosti Telenet, aby sa zdržala tohto porušovania, ako aj jej zaviazania na náhradu trov konania.

15 Rozsudkom z 3. apríla 2012 Rechtbank van koophandel te Antwerpen (Obchodný súd Antverpy, Belgicko) zamietol túto žalobu a vyhlásil predmetný patent za neplatný. Týmto rozsudkom zaviazal United Video Properties na zaplatenie spoločnosti Telenet náhrady trov konania súvisiacej s prvostupňovým konaním v sume 11 000 eur, čo je maximálna suma uvádzaná v článku 3 kráľovského nariadenia z 26. októbra 2007 po jej úprave pri uplatnení článku 8 tohto nariadenia. United Video Properties podala odvolanie proti uvedenému rozsudku na Hof van beroep te Antwerpen (Odvolací súd Antverpy, Belgicko).

16 United Video Properties sa však rozhodla vziať svoje odvolanie späť. Po tomto späťvzatí Telenet žiadala, aby spoločnosti United Video Properties bolo uložené zaplatiť jej 185 462,55 eura ako výdavky na právne zastúpenie advokátom a 40 400 eur za pomoc poskytnutú patentovým zástupcom.

17 Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že spor, ktorý prejednáva Hof van beroep te Antwerpen (Odvolací súd Antverpy) sa týka iba trov konania, ktoré má United Video Properties zaplatiť spoločnosti Telenet. Podľa predmetnej belgickej právnej úpravy Telenet môže požadovať náhradu odmeny, ktorú zaplatila svojmu advokátovi, iba v maximálnej sume 11 000 eur za konanie na každom stupni. Pokiaľ ide o odmenu zaplatenú patentovému zástupcovi pri uplatnení judikatúry Hof van Cassatie (Kasačný súd, Belgicko), Telenet nemá právo na jej náhradu od spoločnosti United Video

Properties, iba ak by mohla preukázať, že United Video Properties pochybila pri podaní svojej žaloby alebo pri pokračovaní v konaní a že výdavky na uvedeného patentového zástupcu sú toho nevyhnutným dôsledkom.

18 Telenet uvádza, že jej v konaní v prvom stupni vznikli trovy značne prevyšujúce sumu 11 000 eur. Zastáva názor že predmetná belgická právna úprava odporuje článku 14 smernice 2004/48, keďže tento článok neumožňuje členským štátom zaviesť ani strop pre náhradu výdavkov na advokáta vo výške 11 000 eur za konanie na každom stupni, ani podmienku pochybenia pre náhradu ostatných trov, ktoré vznikli účastníkovi, ktorý bol vo veci úspešný.

19 Za týchto okolností Hof van beroep te Antwerpen (Odvolací súd Antverpy) konanie prerušil a položil Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Bráni slovné spojenie ‚dostatočné a primerané trovy konania a iné výdavky' v článku 14 smernice 2004/48 belgickej právnej úprave, ktorá umožňuje súdom zohľadniť konkrétne určené okolnosti prípadu a pre trovy právneho zastúpenia použiť systém paušálnych sadzieb?

2. Bráni slovné spojenie ‚dostatočné a primerané trovy konania a iné výdavky' v článku 14 smernice 2004/48 judikatúre, podľa ktorej výdavky na technické poradenstvo sú nahraditeľné len v prípade (zmluvného alebo mimozmluvného) pochybenia?"

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

20 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 14 smernice 2004/48 má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava vo veci samej, ktorá stanovuje, že neúspešnej strane konania sa uloží náhrada trov konania vzniknutých úspešnej strane konania, ktorá poskytuje súdu rozhodujúcemu o tejto náhrade, aby zohľadnil konkrétne okolnosti prejednávanej veci, a ktorá obsahuje systém paušálnych sadzieb stanovujúci absolútny strop náhrady nákladov za právnu pomoc advokáta.

21 Na úvod treba pripomenúť, že článok 14 smernice 2004/48 zakotvuje zásadu, podľa ktorej dostatočné a primerané trovy konania a iné výdavky, ktoré vynaložila úspešná strana, má vo všeobecnosti znášať neúspešná strana, pokiaľ to neodporuje spravodlivosti.

22 Pokiaľ ide po prvé o rozsah pojmu „trovy konania", ktoré má nahradiť neúspešná strana, uvedený v článku 14 smernice 2004/48, treba poznamenať, že tento pojem zahŕňa medzi iným výdavky na advokáta, keďže táto smernica neobsahuje žiadny údaj, ktorý by umožňoval prijať záver, že náklady, ktoré všeobecne predstavujú podstatnú časť nákladov vzniknutých v rámci konania o zabezpečenie duševného vlastníctva, sú vylúčené z pôsobnosti tohto článku.

23 Po druhé z odôvodnenia 17 smernice 2004/48 vyplýva, že opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy, ktoré táto smernica stanovuje, by sa mali stanoviť v každom prípade takým spôsobom, aby náležite zohľadňovali špecifické charakteristiky daného prípadu. Tento cieľ by samozrejme mohol odporovať paušálnemu určeniu trov konania ako takému, keďže také určenie nezabezpečuje ani náhradu trov, ktoré v konkrétnom prípade vynaložila strana úspešná v konaní, ani vo všeobecnosti zohľadnenie všetkých konkrétnych okolností veci.

24 Článok 14 smernice 2004/48 však členským štátom ukladá zabezpečiť len „opodstatnené" trovy konania. Okrem toho článok 3 ods. 1 tejto smernice stanovuje najmä, že konania stanovené členskými štátmi nesmú byť zbytočne nákladné.

25 V dôsledku toho právna úprava stanovujúca paušálne sadzby na náhradu výdavkov na advokáta by v zásade mohla byť odôvodnená pod podmienkou, že smeruje k zabezpečeniu primeranosti trov, ktoré sa majú nahradiť, vzhľadom na také faktory, ako je predmet sporu, jeho suma alebo práca, ktorú treba vykonať na ochranu predmetného práva. Takým môže byť najmä prípad, ak táto právna úprava smeruje k vylúčeniu náhrady neprimeraných trov z dôvodu neobvykle vysokých odmien advokáta dohodnutých medzi úspešnou stranou v spore a jej advokátom alebo z dôvodu poskytnutia služieb, ktoré sa nepovažujú za potrebné na zabezpečenie dodržiavania predmetného práva duševného vlastníctva, zo strany advokáta.

26 Naopak požiadavka, podľa ktorej musí neúspešná strana znášať „opodstatnené“ trovy konania, nemôže na účely vykonania článku 14 smernice 2004/48 v členskom štáte odôvodňovať právnu úpravu, ktorá ukladá paušálne sadzby podstatne nižšie, než sú sadzby uplatňované v tomto členskom štáte na služby advokáta.

27 Taká právna úprava by totiž bola nezlučiteľná s článkom 3 ods. 2 smernice 2004/48, ktorý stanovuje, že postupy a prostriedky právnej nápravy musia byť odradzujúce. Odradzujúci účinok žaloby o porušenie práv duševného vlastníctva by bol značne oslabený, ak by porušiteľ mohol byť zaviazaný iba k náhrade malej časti opodstatnených nákladov na advokáta, ktoré vynaložil majiteľ poškodeného práva duševného vlastníctva. Taká právna úprava by teda poškodzovala hlavný cieľ, ktorý sleduje smernica 2004/48, ktorý spočíva v zabezpečení vysokej úrovne ochrany duševného vlastníctva na vnútornom trhu, čo je cieľ výslovne vyjadrený v odôvodnení 10 tejto smernice v súlade s článkom 17 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie.

28 Pokiaľ ide po tretie o požiadavku zohľadniť konkrétne okolnosti veci, zo samotného znenia prvej otázky vyplýva, že vnútroštátna právna úprava sporná vo veci samej v zásade ponúka súdu možnosť prihliadať na tieto okolnosti.

29 Predsa však po štvrté treba konštatovať, že článok 14 smernice 2004/48 uvádza, že trovy konania, ktoré má znášať neúspešná strana, musia byť „primerané“. Otázka, či sú tieto trovy primerané, sa nemôže posudzovať nezávisle od trov, ktoré skutočne vznikli strane úspešnej v konaní ako výdavky na právnu pomoc advokáta, pokiaľ sú tieto výdavky opodstatnené v zmysle bodu 25 tohto rozsudku. Hoci požiadavka primeranosti nepredpokladá, že neúspešná strana mala nevyhnutne nahradiť všetky trovy vynaložené druhou stranou, napriek tomu vyžaduje, aby táto strana mala právo na náhradu aspoň podstatnej a vhodnej časti opodstatnených trov, ktoré skutočne vznikli úspešnej strane.

30 Preto vnútroštátna právna úprava, ktorá stanovuje absolútnu hranicu pre výdavky súvisiace s právnou pomocou advokáta, akou je právna úprava vo veci samej, musí na jednej strane zabezpečiť, aby táto hranica odrážala realitu sadzieb uplatňovaných v oblasti služieb advokáta v odbore duševného vlastníctva, a na druhej strane, aby aspoň podstatnú a vhodnú časť opodstatnených trov, ktoré skutočne vznikli strane úspešnej v konaní, znášala neúspešná strana. Taká právna úprava najmä za predpokladu, že uvedená hranica je príliš nízka, nemôže vylúčiť, aby výška týchto trov podstatne presiahla stanovenú hranicu, takže náhrada, na ktorú môže mať strana úspešná v konaní nárok, sa stane neprimeranou, či prípadne bezvýznamnou, čím článok 14 smernice 2004/48 stratí svoj potrebný účinok.

31 Záver uvedený v predchádzajúcom bode nemôže spochybniť skutočnosť, že článok 14 smernice 2004/48 vylučuje zo svojej pôsobnosti hypotézy, za ktorých by spravodlivosť neumožňovala, aby trovy konania znášala strana neúspešná v konaní. Táto výnimka sa totiž týka vnútroštátnych predpisov, ktoré súdu v mimoriadnom prípade, v ktorom by uplatnenie všeobecného režimu trov konania viedlo k výsledku považovanému za nespravodlivý, umožňujú odchýliť sa výnimočne od tohto režimu. Naopak, spravodlivosť už zo svojej povahy nemôže odôvodňovať všeobecnú a nepodmienečnú výnimku z náhrady trov, ktoré prevyšujú určitý strop.

32 Vzhľadom na vyššie uvedené treba na prvú otázku odpovedať, že článok 14 smernice 2004/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava vo veci samej, ktorá stanovuje, že neúspešnej strane konania sa uloží náhrada trov konania vzniknutých úspešnej strane konania, ktorá poskytuje súdu rozhodujúcemu o tejto náhrade, aby zohľadnil konkrétne okolnosti prejednávanej veci, a ktorá obsahuje systém paušálnych sadzieb v oblasti náhrady výdavkov na právnu pomoc advokáta pod podmienkou, že tieto sadzby zabezpečujú, že trovy, ktoré má znášať neúspešná strana, budú opodstatnené, čo prislúcha overiť vnútroštátnemu súdu. Článok 14 tejto smernice však bráni vnútroštátnej právnej úprave stanovujúcej paušálne sadzby, ktoré z dôvodu uvádzania príliš nízkych maximálnych súm nezabezpečujú, aby aspoň podstatnú a vhodnú časť opodstatnených trov, ktoré vznikli strane úspešnej v konaní, znášala neúspešná strana.

O druhej otázke

33 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 14 smernice 2004/48 má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnym pravidlám, podľa ktorých sú výdavky na technické poradenstvo nahraditeľné len v prípade pochybenia strany, ktorá nemala úspech v konaní.

34 Pre odpoveď na túto otázku treba po prvé pripomenúť znenie článku 14 smernice 2004/48, podľa ktorého členské štáty zabezpečia, aby opodstatnené a primerané trovy konania „a iné výdavky, ktoré vynaložila úspešná strana“, vo všeobecnosti znášala neúspešná strana, pokiaľ to neodporuje spravodlivosti. Keďže žiadne ustanovenie tejto smernice neobsahuje definíciu pojmu „iné výdavky“, ktoré by vylučovalo z pôsobnosti tohto článku 14 výdavky vynaložené na služby technického poradenstva, tento pojem v zásade zahŕňa tiež tento druh výdavkov.

35 Po druhé, ako však uviedol generálny advokát v bode 79 svojich návrhov, smernica 2004/48 vo svojom odôvodnení 26 uvádza „náklady spojené s identifikáciou a prešetrovaním“, často spojené so službami technického poradenstva, vynaložené v oblasti ochrany práv duševného vlastníctva. Toto odôvodnenie výslovne odkazuje na hypotézu „ujmy spôsobenej v dôsledku porušenia spáchaného porušovateľom, ktorý sa zapojil do činnosti vedome alebo s dostatočným[i] dôvodmi nato, aby vedel, že by to spôsobilo takú škodu“, a teda sa týka najmä náhrady škody, ktorá by sa mala zaplatiť v prípade pochybenia porušovateľa. Náhrada ujmy je predmetom ustanovenia tejto smernice, a to jej článku 13 ods. 1. Z toho vyplýva, že „náklady spojené s identifikáciou a prešetrovaním“, ktoré často vzniknú ešte pred súdnym konaním, nevyhnutne nepatria do pôsobnosti článku 14 uvedenej smernice.

36 Po tretie treba konštatovať, že zo širokého výkladu článku 14 smernice 2004/48 v tom zmysle, že tento článok uvádza, že neúspešná strana musí vo všeobecnosti znášať „iné výdavky“ vzniknuté úspešnej strane, bez uvedenia akéhokoľvek spresnenia, pokiaľ ide o povahu týchto výdavkov, hrozí nebezpečenstvo, že tomuto článku sa udelí príliš široká pôsobnosť, čím sa článok 13 tejto smernice zbaví jeho potrebného účinku. Tento pojem teda treba vykladať prísne a konštatovať, že medzi „iné výdavky“ v zmysle článku 14 patria iba výdavky, ktoré priamo a bezprostredne súvisia s predmetným súdnym konaním.

37 Po štvrté treba konštatovať, že článok 14 smernice 2004/48 neobsahuje žiadny údaj, ktorý by umožňoval domnievať sa, že členské štáty môžu v rámci konania o zabezpečenie dodržiavania práva duševného vlastníctva podriadiť náhradu „iných výdavkov“, alebo trov konania vo všeobecnosti, kritériu pochybenia neúspešnej strany.

38 Vzhľadom na vyššie uvedené otázka, či vnútroštátne pravidlo môže podriaďovať náhradu výdavkov na technické poradenstvo podmienke, že neúspešná strana sa dopustila pochybenia, závisí od spojenia medzi týmito výdavkami a predmetným súdnym konaním, keďže uvedené výdavky patria ako „iné výdavky“ pod článok 14 smernice 2004/48, ak je toto spojenie priame a bezprostredné.

39 Výdavky identifikácie a prešetrovania vzniknuté v rámci činností smerujúcich najmä k všeobecnému preskúmaniu trhu vykonanému technickým poradcom a zistenia z jeho strany možných porušení práva duševného vlastníctva, ktoré možno pripisovať v tomto štádiu neznámym porušiteľom, zdá sa nemajú takéto priame a bezprostredné spojenie. Naopak, ak sú služby technického poradcu bez ohľadu na ich povahu potrebné na riadne podanie žaloby, ktorá v konkrétnom prípade smeruje k zabezpečeniu dodržiavania takého práva, výdavky spojené s pomocou tohto poradcu patria medzi „iné výdavky“, ktoré musí podľa článku 14 smernice 2004/48 znášať neúspešná strana.

40 Za týchto okolností treba na druhú otázku odpovedať, že článok 14 smernice 2004/48 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnym pravidlám, podľa ktorých výdavky na technické poradenstvo sú nahraditeľné len v prípade pochybenia strany, ktorá nemala úspech v konaní, pokiaľ sú tieto výdavky priamo a bezprostredne spojené so žalobou smerujúcou k zabezpečeniu dodržiavania práva duševného vlastníctva.

O trovách

41 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (piata komora) rozhodol takto:

1. **Článok 14 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava vo veci samej, ktorá stanovuje, že neúspešnej strane konania sa uloží náhrada trov konania vzniknutých úspešnej strane konania, ktorá poskytuje súdu rozhodujúcemu o tejto náhrade, aby zohľadnil konkrétne okolnosti prejednávanej veci, a ktorá obsahuje systém paušálnych sadzieb v oblasti náhrady výdavkov na právnu pomoc advokáta pod podmienkou, že tieto sadzby zabezpečujú, že trovy, ktoré má znášať neúspešná strana, budú opodstatnené, čo prislúcha overiť vnútroštátnemu súdu. Článok 14 tejto smernice však bráni vnútroštátnej právnej úprave stanovujúcej paušálne sadzby, ktoré z dôvodu uvádzania príliš nízkych maximálnych súm nezabezpečujú, aby aspoň podstatnú a vhodnú časť opodstatnených trov, ktoré vznikli strane úspešnej v konaní, znášala neúspešná strana.**

2. **Článok 14 smernice 2004/48 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnym pravidlám, podľa ktorých výdavky na technické poradenstvo sú nahraditeľné len v prípade pochybenia strany, ktorá nemala úspech v konaní, pokiaľ sú tieto výdavky priamo a bezprostredne spojené so žalobou smerujúcou k zabezpečeniu dodržiavania práva duševného vlastníctva.**

Podpisy